

# РЕШЕНИЕ

№ 327

гр. Варна, 29.09.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА** в публично заседание на тринадесети септември,  
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова  
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Търговско дело №  
20203100901059 по описа за 2020 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Околовръстен път“ No 260, представлявано от П. Н.а Д. и Д.Б.Ш., **срещу** АТ. Г. Н., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: \*\*\*\*\*, с която е предявен **иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК**, за приемане на установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 100 000 лв. /сто хиляди лева/, представляваща частично вземане от общо вземане в размер на 220 000 лв. /двеста и двадесет хиляди лева/, произтичащо от запис на заповед, издаден на 27.02.2007 г. в гр. Варна, от „Гиаб -44" ООД, ЕИК 103085747 и авалиран от ответника в полза на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението - 10.10.2019г. до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед № 111/16.01.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ почл. 417 от ГПК по ч.гр.д.№ 16 246 /2019г. на Районен съд - Варна, 35 състав. Отправя се искане и за произнасяне по дължимостта на разноските, както в настоящото, така и в заповедното производство.

С Определение No 152 / 11.02.2021г. е конституирано **ТРЕТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ** на страната на **ответника: „Гиаб-44“ ЕООД /в ликвидация/**, ЕИК 103085747, седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Драгаш“ 26, представлявано и управлявано от Ж. Н. И. – ликвидатор.

ИЩЕЦЪТ твърди, че на 27.02.2007г. в град Варна, ул."Княз Борис I" №3, „Гиаб-44" ООД, ЕИК 103085747 (понастоящем в ликвидация), чрез законния си представител Г. Н.

Петров, издало запис на заповед, с който неотменимо и безусловно се е задължило да заплати на „Българска Пощенска Банка" АД, ЕИК 000694749 (с настоящо наименование „Юробанк България" АД) сумата от 220 000 лева, ведно с годишна лихва в размер на 10% върху тази сума, считано от датата на издаване на записа на заповед. Записът на заповед е авалиран при условията, при които е издаден, от авалистите Г. Н. Петров и АТ. Г. Н..

С решение № 61 от 01.11.2007 г. по по ф.д. № 10646/1991 г. СГС вписва промяна на наименованието от „Българска Пощенска Банка" АД на „Юробанк И Еф Джи България" АД, а с вписване № 20130111105228 в Търговския регистър при Агенция по вписванията към Министерство на правосъдието, е отразена промяна на наименованието от „Юробанк И Еф Джи България" АД на от „Юробанк България" АД. Процесният запис на заповед е предвиден и издаден като обезпечение за вземанията на кредитора „Юробанк България" АД по Договор за банков кредит, продукт „Бизнес револвираща линия-плюс" BL5234/21.02.2007г., сключен между „Българска пощенска банка" АД (с настоящо наименование „Юробанк България" АД) като Кредитор и „Гиаб-44"ООД като кредитополучател.

Процесният запис на заповед е платим на предявяване, като същият може да бъде предявен за плащане в срок до 27.03.2017г. и е платим без разноски и протест. Записът на заповед е предявен за плащане на издателя на 10.12.2018г. чрез нотариална покана, връчена от нотариус П.П., вписан в регистъра на Нотариалната Камара под №224, район на действие РС-Варна, при условията на чл.47 във връзка с чл.50 от ГПК. Записът на заповед е предявен за плащане и на авалиста и ответник по настоящото дело- АТ. Г. Н.- на 19.11.2018г. чрез нотариална покана, връчена лично на адресата от нотариус П.П., вписан в регистъра на Нотариалната Камара под №224, район на действие РС-Варна. На всеки от тях – издател и авалист е предоставен седемдневен срок от получаване на поканата да заплати задълженията, произтичащи от ценната книга. След изтичане на този срок и неизвършване на плащане по процесния запис на заповед, всеки от длъжниците е изпаднал в забава по отношение на плащането.

По заявление на „Юробанк България" АД е образувано ч.гр.д. № 16246/2013 г. по описа на Районен Съд - гр. Варна по реда на чл. 417 от ГПК срещу ответника АТ. Г. Н., по което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 111 от 16.01.2020 г. и изпълнителен лист от 16.01.2020г. Образувано е изпълнително дело № 625/2020г. при ЧСИ - С.К.Д., с рег. № 718, с район на действие ОС - гр. Варна.

По делото е постъпило възражение от длъжника по делото срещу издадената Заповед № 111 от 16.01.2020 г. за изпълнение за парично задължение въз основа на документ , издадено по реда на чл. 417 от ГПК.

Твърди, че понастоящем, претендираното вземане на „Юробанк България" АД не е погасено от длъжниците по записа на заповед, поради което и предявява настоящата искова молба по чл. 422 от ГПК за установяване на съществуването на вземането срещу възразилия

длъжник.

**В срока по чл. 367 от ГПК**, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер.

Излага, че ищецът е недобросъвестен, поради премълчаване на редица факти и обстоятелства. Твърди, че записът на заповед е издаден за обезпечаване на каузално правоотношение - договор за банков кредит, който е обявен за предсрочно изискуем. Именно от момента на обявяване на кредита за предсрочно изискуем, кредиторът има право да се възползва от всяко едно от дадените обезпечения, като фактът, че за падеж на записа на заповед е посочен крайният срок на издължаване по кредита при редовни вноски, не променя това обстоятелство.

Сочи, че приносителят на ценната книга не е извършил необходимите действия за запазване на правата по нея, доколкото записът на заповед не е предявен за плащане за срок от повече от пет години след обявяване на кредита за предсрочно изискуем, както и след като е изтекла повече от една година от крайната дата, на която този запис на заповед може да бъде предявен. В този смисъл и менителничният ефект е прескрибиран.

В случая издателят на записа на заповед е уговорил, че крайният срок, до който може да бъде предявен записът на заповед е 27.03.2017г. Издателят е определил по-дълъг срок, от посочения в текста на изречение първо на чл. 487 ал.1 от ТЗ, съобразно изречение трето на нормата, но това не променя изискването за предявяване на записа на заповед за плащане в срок от една година след посочения краен срок за предявяване.

Прави възражение, че вземането по каузалното правоотношение е напълно погасено - чрез доброволно плащане от длъжника по договора за кредит в една своя част, чрез плащане в рамките на образувано изпълнително производство – в друга, а за остатъка от кредита е погасено в резултат на изтекла погасителна давност.

Цитира съдебна практика и се позовава на разрешението в нея, че дори и кредиторът да разполага със запис на заповед при уговорен в своя полза срок на предявяване от по-късен спрямо изискуемостта на обезпеченото вземане момент, щом записът е издаден за обезпечаване изпълнението на парично задължение, падежът на което е настъпил, поемателят на ценната книга следва да упражни правата си по менителничната сделка не само в кратния давностен срок съгласно чл. 537, вр. чл. 531, ал. 1 от ТЗ, но и преди да изтече давността по обезпеченото вземане.

Моли за отхвърляне на иска по изложените съображения.

**В срока по чл. 372 от ГПК**, по делото от **ИЩЕЦА** е постъпила допълнителна искова молба, с която поддържа изведените с исковата молба фактически и правни твърдения, като сочи, че **не е налице недобросъвестно поведение от страна на банката**. Соци, че точно

и ясно е описано каузалното правоотношение не само в настоящото исково производство, но и предхождащото го заповедно производство, представен е договор за кредит, задължението по който е обезпечен с процесния запис на заповед. Видно от договора за кредит и анексите към него първоначално отпуснатата заемна сума е увеличена, а условията за издължаването ѝ предоговаряни, поради което несъстоятелно звучи твърдението на ответника, че цялата неиздължена част по договора за кредит е равна на претендираната в настоящото производство сума от 100 000 лева, частично вземане от 220 000 лева. Действително е бил издаден изпълнителен лист в хода на заповедното производство по ч.гр.д.№7661/2012г. по описа на РС-Варна, срещу кредитополучателя „Гиаб-44“ООД сумата от: общо: 423 352. 42 лева /четиристотин двадесет и три хиляди триста петдесет и два лева и четиридесет и две стотинки/, от които : главница в размер на 328 799.04 лева /, дължими за периода 21.10.2010 год. до 30.05.2012 год.; договорна лихва в размер на 91 610.31 лева, дължими за периода от 21.09.2010 год. до 30.05.2012 год.; такси в размер на 2 943.07 лева, дължими за периода от 28.02.2009 год. до 30.05.2012 год.; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението - 04.06.2012 год. до окончателното ѝ заплащане, както и сумата от 8 467.04 лв. - заплатена държавна такса и 5 620.22 лева - заплатен адвокатски хонорар.

Поради самостоятелния, неакцесорен характер на задължението на менителничния поръчител, същият не може да противопостави на приносителя на менителничния ефект възраженията, които би могъл да му противопостави самият хонорат - както абсолютните възражения за недействителност на ефекта (с изключение на възражението относно формата), така и неговите лични (относителни) възражения, произтичащи от каузалното правоотношение.

Твърди, че са недопустими/евент. неоснователни всички повдигнати от ответника възражения, доколкото съществуването или несъществуването на задължение по този кредит в тежест на издателя на записа на заповед е ирелевантно за съществуването на задължение на лицата, авалирали издадения от него запис на заповед, доколкото по делото не са ангажирани доказателства за недобросъвестност или за злоупотреба с право от страна на приносителя.

По конкретните оспорвания на ответника, сочи следното:

Твърди, че е извършил всички необходими действия по запазване на правата по записа на заповед, Изискуемостта на вземането по записа на заповед е настъпила, тъй като последният е предявен редовно за плащане не само по отношение на авалиста, но не и на неговия издател.

Сочи, че изискуемостта на вземането по процесния запис на заповед е настъпила с изтичането на крайния срок за неговото предявяване -27.03.2017 г. и не е предпоставена от предявяването на записа за плащане.

Непредявяването на записа на заповед за плащане в посочения в него срок не го прескрибира и в настоящия случай, не рефлектира върху възможността за принудително изпълнение на вземането, т.е. процесният запис на заповед удостоверява подлежащо на изпълнение вземане.

При непредставяне доказателства да е предявен записа на заповед, уговорен като платим на предявяване, специалният тригодишен давностен срок по чл.531, ал.1 ГПК тече от момента на изтичане на едногодишния срок по чл.487, ал.1 ТЗ.

Твърди, че задължението по каузалното правоотношение, което процесният запис на заповед обезпечава, не е било погасено към момента на подаване на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение на процесната запис на заповед. Специалната тригодишна давност по менителничния ефект не е изтекла към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срещу настоящия ответник, както и че преди предявяване на записа на заповед с падеж на предявяване /на 27.03.2017г./ и преди подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на ефекта, вземанията на ищеца по договора за банков кредит, които са обезпечени с процесния запис на заповед, не са погасени по давност. В действителност срещу кредитополучателя „Гиаб-44“ ЕООД и издател на процесния запис на заповед има образувано и се води изпълнително дело с №20127180403117 по описа на ЧСИ С.Д., същото е образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д. №7661/2012г. по описа на ВРС и последващо успешно проведено исково производство по реда на чл.422 от ГПК по т.д. №2951/2012г. Решението по т.д. №2951/2012г. е влязло в законна сила на 12.08.2013г. Отчитайки законовите правила и константната съдебна практика, както и действието на ППВС № 3/1980 г., което изгубва своята сила едва с постановяване на Тълкувателно решение № 2 от 26 юни 2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, то следва да се приеме, че в конкретния случай за периода от образуване на изпълнително дело №20127180403117 по описа на ЧСИ С.Д. до 26.06.2015г. погасителна давност не е текла. Това е така, защото съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност, като за нейното прекъсване е необходимо предприемането на действия за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. „в“ ЗЗД. В светлината на действащата до 26.06.2015г. уредба след образуването обаче на изпълнителното дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира.

**В срока по чл. 373 от ГПК**, по делото от **ОТВЕТНИКА** е постъпил отговор на допълнителна искова молба, с който поддържа направените възражения. Моли да се приеме за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че издаденият запис на заповед е обезпечение по каузално правоотношение, като това е договорът за банков кредит от 21.02.2007 г. на банката с „Гиаб-44“ ООД, както и че предсрочната изискуемост на кредита е настъпила на 21.09.2010 г. Обявяването на кредита за предсрочно изискуем дава право на кредитора да се ползува от всички дадени му обезпечения в определените от закона срокове, което не е сторено. Сочи, че не твърди, че задължението на кредитополучателя по договора

за банков кредит е недействително. Твърди, обаче, че ищецът е недобросъвестен спрямо ответника и има право на по-интензивна защита, противопоставяйки му всички възможни възражения. Злоупотребата с право се състои и в това, че не се сочело наличието на издаден изп. лист, образувано изпълнително производство, наличие на частични плащания и частично принудително изпълнение. Пояснява, че в самия текст на записа е посочено, че той може да бъде предявен в срок до 27.03.2017 година, но той може да бъде предявен и от момента на възникване изискуемостта на обезпеченото вземане - обявяването на кредита за предсрочно изискуем и именно от този момент текат сроковете на погасителната давност. Настоява съдът да изследва въпроса дали записът е предявен на издателя, след като издател е юридическо лице, към 2018 година - с форма - ЕООД, с починал собственик на капитала, след отказ от страна на наследниците му да приемат дяловете на дружеството, в ликвидация, като назначеният ликвидатор на дружеството към момента на предприетия опит да бъде връчен записът на заповед е починал. Към датата на залепване на уведомлението, дружеството няма представляващ, което според ответника означава, че записът на заповед не е надлежно предявен на издателя, което влече след себе си, че не може да се установи съществуването на парично вземане спрямо авалиста - ответник по делото.

**Третото лице –помагач** „Гиаб -44“ ЕООД / в ликвидация/ не изразява становище, не се явява и не се представлява.

В съдебно заседание ищецът се представлява от процесуален представител, който поддържа предявените искове, моли за уважаването им и за присъждане на разноски по представен списък. В открито съдебно заседание ответникът не се явява, представлява се от процесуален представител, който оспорва исковата претенция и поддържа подадените отговори, като моли за отхвърляне на исковете.

*След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:*

Процесният запис на заповед от 27.02.2007г. е с издател „Гиаб -44“ ООД, който се е задължил безусловно да заплати на „Българска пощенска банка“ АД сумата от 220 000 лева. Издаденият запис на заповед е с падеж – на предявяване и посочено в него, че следва да бъде предявен за плащане в срок до 27.03.2017г. Ответникът АТ. Г. Н. е авалирал записа на заповед при условията, при които е издаден. Записът на заповед е авалиран и от Г. Н. Петров –управител на дружеството издател на записа на заповед.

От приетия по делото препис-извлечение от акт за смърт/л. 143/ се установява, че Г. Н. П. е починал на 27.10.2015г.

От приложената нотариална покана/л. 15- 17/ се установява, че записът на заповед е предявен на издателя „Гиаб – 44“ ООД /в ликвидация/ на 10.12.2018г. по реда на чл. 47 ал.5 от ГПК. При връчване на нотариалната покана, след направена справка в НБД Население,

нотариусът е отбелязал, че назначеният ликвидатор Ж. Н. И. е починал на 13.07.2017г.

Видно от нотариална покана, находяща се на л. 18 – 20 от делото, записът на заповед е предявен на авалиста АТ. Г. Н. на 19.11.2018г., който лично е получил поканата.

Приети за безспорни и ненуждаещи се от доказване по делото са следните факти и обстоятелства:

1/ Процесният запис на заповед е издаден за обезпечение в полза на банката- ищец по каузално правоотношение – Договор за банков кредит - Продукт „Бизнес револвираща линия – плюс“ BL5234, сключен на 21.02.2007г., между „Българска Пощенска Банка“ АД и „Гиаб[1]44“ ООД – кредитополучател, на основание чл. 7 от същия договор;

2/ Предсрочната изискуемост на посочения кредит е настъпила на 21.09.2010 г.;

3/ С решение № 61 от 01.11.2007 г. по по ф.д. № 10646/1991 г. СГС вписва промяна на наименованието от „Българска Пощенска Банка“ АД на „Юробанк И Еф Джи България“ АД, а с вписване № 20130111105228 в Търговския регистър при Агенция по вписванията към Министерство на правосъдието, е отразена промяна на наименованието от „Юробанк И Еф Джи България“ АД на от „Юробанк България“ АД;

4/ С влязло в сила на 09.08.2013г. решение No 708 / 16.07.2013г., постановено по т.д. 2951 / 2012г. на ВОС, е прието за установено в отношенията между „Юробанк България“ АД и „Гиаб - 44“ ООД, ЕИК 103085747, съществуването на вземания на „Юробанк България“ АД– кредитор по издадената в негова полза по ч.гр.д. №7661/2012г. на Варненски районен съд, 7 състав, заповед за изпълнение №4036 от 05.06.2012г., за сумата 328 799,04 лева, представляваща дължима главница по договор за банков кредит Продукт „Бизнес револвираща линия – плюс“ №BL 5234 от 21.02.2007г., изменен и допълнен с Анекс №1 от 11.04.2007г., Анекс №2 от 07.11.2007г., Анекс №3 от 03.04.2009 и Анекс №4 от 16.04.2010г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на сезиране на съда - 04.06.2012г., до окончателното ѝ плащане; както и за сумата 91 610,31 лева, представляваща просрочени договорни лихви за периода от 21.09.2010г. до 30.05.2012г. (вкл.); както и за сумата 2 943,07 лева, представляваща дължими такси за периода от 28.02.2009г. до 30.05.2012г., на основание чл.422, във вр. с чл.415, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.430, ал.1 и ал.2 от ТЗ.

От приетата по делото и неоспорена от страните справка за размера на задължението на „Гиаб -44“ ООД / в ликвидация/ към дата: 16.01.2020г., изготвена от ищеца, се установява, че дължимата сума за главница по Договор за банков кредит No BL5234 е в размер на 328 799,04 лв.

*Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:*

Предявеният иск е с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК за установяване съществуване на вземане, за което е издадена Заповед No 111 / 16.01.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 16246 /2019г. по описа на ВРС, съобразно която е разпоредено АТ. Г. Н. да заплати на „Юробанк България“ АД сумата от 100 000 лева, представляваща част от вземане в размер на 220 000 лева по запис на заповед, издаден на 27.02.2007г., в гр. Варна, от „Гиаб-44“ ООД, авалиран от АТ. Г. Н., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда– 10.10.2019г. до окончателното погасяване на задължението, както и сумата от 2000 лв., представляваща сторени по заповедното производство разноски за заплатена държавна такса.

Основателността на предявения по делото иск на първо място е обусловена от наличието на действителен менителничен ефект, а на следващо място, доколкото страните не спорят за наличие на каузално правоотношение с конкретно посочени и от двете страни права и задължения, от надлежно изпълнение на задълженията от страна на ищеца по каузалното правоотношение – договор за банков кредит – обстоятелства, които са възложени в тежест на ищеца по делото. Това е така, доколкото когато наред с абстрактната сделка съществува и каузално отношение между издателя/авалиста и поемателя по записа на заповед и претенцията на поемателя произтича от каузална сделка, се доказва основанието и връзката между записа на заповед и облигационното отношение. Поемателят – кредитор доказва съществуването на вземането, а издателят/авалист – длъжник трябва да докаже, че то е погасено. В този смисъл и в тежест на ответника /предвид, че е авалист/ е да установи фактите и обстоятелствата по направените възражения за недължимост на сумата, т.нар. лични възражения, свързани с каузалните правоотношение, но след като установи злоупотребата с право и недобросъвестността на приносителя, както твърди.

Записът на заповед е формална, абстрактна, едностранна сделка, която, за да е действителна, следва да е в писмена форма и да съдържа определените в закона реквизити. Съобразно чл. 535 от ТЗ, записът на заповед трябва да съдържа: 1. наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан; 2. безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3. падеж; 4. място на плащането; 5. името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6. дата и място на издаването; 7. подпис на издателя. Всички изискуеми от закона реквизити се съдържат в процесния запис на заповед, като съдът приема, че същият е редовен от външна страна. Записът на заповед е авалиран от ответника и още едно физическо лице, като менителничното поръчителство също е извършено редовно от външна страна.

Падежът в процесния запис на заповед е определен по реда на чл.486, ал.1, т.1 ТЗ - "на предявяване". По силата на императивната разпоредба на чл.487, ал.1 ТЗ ефектът в този случай е платим с предявяването му, като срокът за предявяването е до една година от издаването му, освен ако издателят не е определил друго- по-къс или по-дълъг срок. В случая издателят на записа на заповед е предписал друго, по- дълъг срок за предявяване - до



27.03.2017г. Безспорно е установено по делото, че в този срок записът на заповед не е предявен, като същият е предявен на издателя на 10.12.2018г. по реда на чл. 47 ал.5 от ГПК и на 19.11.2018г. на авалиста, който лично е получил поканата.

Запис на заповед с падеж на предявяване, трябва да бъде предявен на издателя, като това е необходимо условие за определяне падежа на задължението и настъпване на изискуемостта на задължението за плащане. Задължението по записа на заповед с падеж на предявяване възниква със самото му подписване, но това не го прави изискуемо от този момент. Издателят отлага изпълнението на задължението си до момента, в който записът на заповед не му бъде предявен за плащане. С извършването на предявяването, до знанието на издателя се довежда и на кого трябва да плати - преди плащането записът на заповед може да е джиросан на друго лице. / в този смисъл Решение № 112 от 23.06.2016г. по т.д. № 1556 / 2015г. на ВКС, II т.о./. Относно начините, по които следва да се извърши предявяването, ТЗ не предписва определена форма, то може да се извърши неформално и по всякакъв начин, включително и с депозиране на исковата молба в съда и надлежното ѝ получаване от ответника. Следва да се има предвид, че непредявяването на записа на заповед в срока за предявяване не рефлектира върху възможността за принудително събиране на вземането от поемателя, ако не е изтекъл срокът по чл. 531, ал. 1 ТЗ. Тригодишният срок на погасителната давност по чл. 531, ал. 1 ТЗ тече от изтичане на срока за предявяване по чл. 487, ал. 1 ТЗ. / в този смисъл Решение № 1/01.03.10г. по т.д. № 520/09г. на ВКС, II т.о., Решение № 162/02.11.12г. по т.д. № 1126/12г. на ВКС, II т.о. и Решение № 162 от 18.12.2015г. по т.д. № 2514 /2014г. на ВКС, I т.о./.

Съгласно чл.514, ал.1, т.1 от ТЗ приносителят на менителница губи правата си срещу джирантите, издателя и другите задължени лица, с изключение на платеца, ако пропусне срока за предявяване на менителница на предявяване. Издателят по записа на заповед е задължен по същия начин, както платецът по менителницата – чл.538, ал.1 ТЗ. Съобразно чл. 537 от ТЗ, разпоредбите за менителницата се прилагат за записа на заповед съответно, доколкото са съвместими с естеството, поради което при пропускане на срока за предявяването му по чл.487, ал.1 ТЗ, по силата на чл.514, ал.1 ТЗ поемателят не губи правата си спрямо издателя на записа на заповед. В този смисъл са решение № 1/01.03.10г. по т.д.№ 520/09г. на ВКС, II т.о. и решение № 162/02.11.12г. по т.д.№ 1126/12г. на ВКС, II т.о.

Непредявяването на записа на заповед за плащане в срок води до загубване на правата по него по отношение на регресно отговорните лица-джирантите и техните авалисти. Това не се отнася за издателя на записа на заповед и неговия авалист /и, като в този смисъл е т.3 на ТР №1/28.12.2005 г. по тълк.дело №1/2004 на ОСГТК на ВКС. Същото, обаче, е дадено в хипотезата на запис на заповед при вече настъпил падеж на задължението по същия/ в случаите различни от падеж на предявяване/ и е в смисъл, че не е необходимо неговото предявяване за плащане, разбирано като покана към издателя-длъжник да плати сумата по ценната книга, за да се приеме, че самото задължение съществува като такова с настъпила изискуемост. Разрешението по тълкувателното решение е неприложимо в

хипотезата на запис на заповед на предявяване / в този смисъл Решение № 47 от 09.05.2017г. по т.д. 50182 / 2016г. на ВКС, IV г.о./. Когато записът на заповед е с падеж на предявяване, платим без протест е необходимо да бъде предявен на издателя и на авалиста, като условие вземането по него да стане изискуемо. Тълкуването на разпоредбата на чл. 514 ТЗ за пропуснатите срокове в процесната хипотеза – при непредявяване на записа на заповед с посочен падеж „на предявяване“ и определен срок, до който да се извърши предявяването, не подлежи на разширително тълкуване, като не влече за последица запазване на правата по менителничния ефект спрямо авалистите на издателя /по аргумент от Решение № 35 от 14.04.2020 г. по т. д. № 574 / 2019 г. на ВКС, I т. о., Определение № 614 от 25.10.2017 г. по т. д. № 1271 / 2017 г. на ВКС, II т.о./.

Въз основа на гореизложеното, настоящият състав приема, че в процесния случай по отношение на авалиста, менителничният ефект е преюдициран, т.е. ищецът не е извършил необходимите действия за запазване на правата си, поради което и не разполага с правото на пряк иск срещу него, респ. да води производство за установяване на вземането си след проведено заповедно производство. В този смисъл и само на това основание, исковата претенция следва да се отхвърли, като останалите възражения съдът не намира за необходимо да се обсъждат.

*По разноските:*

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски, както и не е представил списък и доказателства за извършването им, поради което и разноски не му се присъждат.

По изложените съображения съдът

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявения от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 260, представлявано от П. Н.а Д. и Д.Б.Ш., **срещу** АТ. Г. Н., ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: \*\*\*\*\*, **иск с правно основание чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1 от ГПК**, за приемане на установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 100 000 лв. /сто хиляди лева/, представляваща частично вземане от общо вземане в размер на 220 000 лв. /двеста и двадесет хиляди лева/, произтичащо от запис на заповед, издаден на 27.02.2007 г. в гр. Варна, от „Гиаб -44" ООД, ЕИК 103085747 и авалиран от ответника в полза на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на заявлението - 10.10.2019г. до окончателно изплащане на задължението, за което вземане е издадена заповед № 111/16.01.2020г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ почл. 417 от ГПК по ч.гр.д.№ 16 246 /2019г. на Районен съд - Варна, 35 състав, **като неоснователен**.

Решението е постановено при участието на **ТРЕТО ЛИЦЕ –ПОМАГАЧ** на страната на ответника: „Гиаб-44“ ЕООД /в ликвидация/, ЕИК 103085747, седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Драгаш“ 26, представлявано и управлявано от Ж. Н. И. – ликвидатор.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

**Съдия при Окръжен съд – Варна:** \_\_\_\_\_